

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/140/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215218544
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2215218544.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobkyne: TELERVIS PLUS a.s., IČO: 35 717 769, so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, zastúpenej advokátom: JUDr. Vratislav Šteffek, so sídlom Bratislava, Námestie Martina Benku 6, proti žalovanému: H. I., nar. XX. U. XXXX, bytom Q. P., O. XXX/XXX, o 642,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 1. februára 2016 č.k. 11C 548/2015-29, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný nemá voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1.1 Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 497,50 eur, zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 497,50 eur od 6. apríla 2015 do zaplatenia, náhradu iných trov konania v sume 20,79 eur a trov právneho zastúpenia v sume 64,66 eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. vo zvyšku žalobu zamietol. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, ZoSU2010 (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu) a § 517 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) a vecne považujúc nároky uplatnené žalobkyňou voči žalovanému za dôvodné len v rozsahu žalovanej sumy 497,50 eur s príslušným úrokom z omeškania (ako rozdielu medzi čerpaným úverom v rozsahu 500 eur a plnením žalovaného na jeho splatenie v rozsahu 2,50 eur) a v ostatnej uplatnenej časti za nedôvodné, pre potrebu hľadieť na úver poskytnutý žalovanému žalobkyňou ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že uzatvorená úverová zmluva (z ktorej si žalobkyňa v tomto konaní uplatňovala voči žalovanému právo na plnenie) neobsahovala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (za takýto údaj nebolo možné považovať ani znenie bodu 2 Obchodných podmienok, v zmysle ktorých konečná splatnosť úveru je 380. deň po uzatvorení zmluvy a doba trvania úveru je od uzatvorenia zmluvy do konečnej splatnosti úveru, nakoľko takéto dojednanie nepredstavuje určenie konkrétneho termínu konečnej splatnosti tak, ako to vyžaduje zákonodarca v § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 (v tejto súvislosti poukazujúc aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline spisovej značky 5Co/286/2014 z 27. mája 2014), ako ani presné stanovenie úrokovej sadzby (§ 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ2010), spôsobom ako to vymedzuje § 502 Obchodného zákonníka (keď z obsahu dojednania úrokovej sadzby v úverovej zmluve nie je zrejmé, za aké obdobie je stanovený úrok vo výške 20% z istiny, nakoľko v prepočte úrok na 13 mesiacov vo výške 100 eur predstavuje 18,46% ročne a nie 20% ročne), posúdiac Zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo K 120143446 zo 14. novembra 2014 uzatvorenú medzi žalobkyňou, ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom za spotrebiteľskú (inak typovú, uzatvorenú podľa predtlaču veriteľa), z dôvodu, že na

jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ (v tomto konaní žalovaný), ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ (v tomto konaní žalobkyňa), ktorý pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Pokiaľ ide o presné vymedzenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že konečnou splatnosťou sa rozumie konkrétny termín, jeden konkrétny dátum, ku ktorému má byť úver splatný. Takýto dátum v zmluve ani vo všeobecných obchodných podmienkach uvedený nie je. Nestačí totiž, že je dohodnutý počet splátok a termín ich splatnosti - dôvodil ďalej súd prvej inštancie.

1.2 Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne § 142 ods. 2 O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne pomerným úspechom žalobkyne v konaní v rozsahu 54% (keď pomer jej úspechu bol 77% a neúspechu 23%) a tomu zodpovedajúcemu právu žalobkyne na náhradu trov konania v rozsahu jej úspechu a to za zaplatený súdny poplatok v sume 20,79 eur, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci a to prípravu a prevzatie zastúpenia a spísanie žaloby v sume 64,66 eur, keď žalobkyňa si vyúčtovala súlade s vyhláškou MS SR číslo 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb trov konania v sume 158,24 eur vrátane DPH.

2. Takýto rozsudok v jeho zamietajúcej časti ako i v časti rozhodnutia o trovách konania napadla včasným odvolaním žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu, že napádané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje závery o absencii údaju o úrokovej sadzbe úveru, ako aj konečnej splatnosti úveru a teda o potrebe považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Konečná splatnosť úveru je jasne a explicitne uvedená v článku III. bod 2 zmluvy a to tak, že nastáva 380. dňom po uzatvorení zmluvy. Ide o nesporný a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky - dôvodila ďalej žalobkyňa, poukazujúc aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave spisovej značky 24Co/795/2014, v zmysle ktorého, v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť môže byť v zmluve určená aj iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorý je nesporne a jednoznačne určiteľný - vypočítateľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve nie je údaj o úrokovej sadzbe úveru, teda, že zo zmluvy nevyplýva za aké obdobie je stanovený úrok vo výške 20% z istiny, takýto záver je taktiež nesprávny, nakoľko úrok vo výške 20% bol dohodnutý na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to v súlade s § 2 písm. k) ZoSÚ2010.

3. Žalovaný odvolacie námietky nepodal a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej C.s.p.), ktorý nahradil a zrušil do 30. júna 2016 účinný O.s.p.. Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa C.s.p.. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p.. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p.), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p., aktuálne § 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 O.s.p., akt. § 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťal (§ 201 a 202 O.s.p., akt. § 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p., akt. § 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p., ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. b/, f/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný

skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 30. januára 2018.

6. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie pod spisovou značkou 11C/548/2015 je nárok žalobkyne na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 642,50 eur s príslušenstvom z titulu jej práva voči žalovanému na plnenia zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo K120143446 zo 14. novembra 2014, uzatvorenej medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom.

7. Predmetom odvolacieho konania je posúdiť, či konanie súdu prvej inštancie trpí vadami v dôsledku ktorých sporovej strane (účastníkovi konania) sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (je tu žalobkyňou namietaná absencia riadneho odôvodnenia odvolaním napádaného rozhodnutia) a či prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym právnym záverom (že na spotrebiteľský úver treba hľadieť ako na bezúročný a bez poplatkov).

8. Podľa ust. § 387 ods.1 a 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

9. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a to najmä jeho právny záver o nutnosti hľadieť na úver poskytnutí žalobkyňou žalovanému na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo K 120143446 zo 14. novembra 2014, ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosť zmysle § 9 ods. 2 písm. i) a f) ZoSÚ 2010. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobkyne s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

10. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 v jeho znení účinnom ku dňu 14. novembra 2014, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

11. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

12. Správnym bol záver súdu prvej inštancie, že úverová zmluva na základe, ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému spotrebiteľský úver neobsahuje vymedzenie konečnej splatnosti úveru jasne a zrozumiteľne, spôsobom ktorým možno nesporne a jednoznačne určiť - riadne vypočítať dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky, nakoľko v článku II. bod 2 zmluvy je na jednej strane uvedené, že „Dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi úver riadne a včas vrátane odplaty v 13-tich mesačných splátkach, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po poskytnutí úveru, každá ďalšia splátka (druhá až dvanásť splátka) až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky (teda v prípade, ak by žalobkyňa poskytla žalovanému spotrebiteľský úver napr. dňa 15. novembra 2014 - v deň nasledujúci po podpísaní úverovej zmluvy, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru by bol dňa 20. novembra 2015, čo je 370. deň po uzatvorení úverovej zmluvy). V článku III. bod 2. zmluvy je naproti tomu však uvedené, že termín poslednej splátky úveru, t. j. konečná splatnosť úveru je 380. deň po uzatvorení zmluvy, pričom doba trvania tejto zmluvy je od uzatvorenia zmluvy do termínu konečnej splatnosti úveru, t. j. 380 kalendárnych dní (čo pripadá na deň 30. novembra 2015). Obdobná situácia, keď by dojednanie uvedené v článku II. bod 2. zmluvy bolo v rozpore s dojednaním uvedeným v článku III. bod 2. zmluvy) by nastala aj v prípade, ak by žalobkyňa

poskytla žalovanému úver s odstupom 2 až 9 dní od podpísania úverovej zmluvy (v zmysle článku I. úverovej zmluvy sa totiž žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému spotrebiteľský úver v lehote do 10 dní od uzatvorenia tejto zmluvy. Takéto dojednania úverovej zmluvy je potrebné vyhodnotiť ako vzájomne si odporujúce, neurčité a nezrozumiteľné a v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 O.z. za neplatné. Neplatné dojednanie o konečnej splatnosti úveru má potom rovnaké následky, ako keď zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje takéto dojednanie a tak aj podstatnú náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ2010 v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ2010 má za následok, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o neplatnosti dojednania konečnej splatnosti úveru a teda aj doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola nedôvodnou aj námietka žalobkyne o nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie o tom, že v úverovej zmluve nebola dojednaná výška úroku z úveru. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva:

14. Podľa § 502 ods. 1 a 2 Ob.z. (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške (1). Pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia (2).

15. Úroková sadzba sa v bežnej bankovej praxi spravidla týka ročného obdobia a vyjadruje sa skratkou "p.a." (z lat. per annum - ročne). Ročným obdobím sa v zmysle bankových zvyklostí rozumie 365 dní. Strany si v zmluve môžu dohodnúť aj iné obdobie ako rok (napr. že dojednaná výška úrokov sa týka štvrtročného obdobia). Odsek 2 práve citovaného ustanovenia obsahuje interpretačnú pomôcku pre prípad, keď vzniknú pochybnosti o tom, akého obdobia sa týka dojednaná výška úrokov (ako to bolo aj v práve prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie ako aj žalobkyňa boli toho názoru, že úrok bol dohodnutý na obdobie trinástich mesiacov - 13. mesiac od podpísania úverovej zmluvy (od 14. novembra 2014) by uplynul dňa 14. decembra 2015 (§ 122 ods.2 O.z.) a obdobie trinástich mesiacov by tak podľa takéhoto prepočtu predstavovalo 394 dní, hoci podľa jej tvrdení, úverová zmluva bola uzatvorená len na 380 dní. Preto ak sa strany chcú dohodnúť na inom ako ročnom období, je nevyhnutné, aby svoj prejav vôle v zmluve formulovali tak, aby nevzbudzoval pochybnosti. Je to dôležité preto, lebo určenie úrokov v závislosti od dĺžky obdobia sa odzrkadľuje vo výške sadzby úrokov. Preto, ak si strany dojednávajú úroky na štvrtročné obdobie, výška ich ročnej sadzby bude vyššia, ako keď si dojednávajú výšku úrokov na ročné obdobie. Ustanovenie odseku 2 preto tiež chráni dlžníka, lebo v pochybnostiach sa uplatní ročná sadzba úrokov, ktorá je pre dlžníka výhodnejšia ako určenie úrokov na kratšie obdobie.

16. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel k záveru, že v úverovej zmluve nebol platne (jasne a zrozumiteľne) dohodnutý úrok z úveru, bolo potrebné takýto záver považovať za vecne správny a pri rozhodovaní vo veci samej naň prihliadnúť. Vymedzenie úroku z úveru je uvedené v článku I., veta druhá zmluvy v znení: „Úver je poskytnutý za celkový úrok vo výške 20% z istiny.“ Z takéhoto vymedzenia jednoznačne vyplýva len výška úroku (odvolací súd pripúšťa, že sa jednalo o dohodu o fixnom úroku ako to namietala žalobkyňa), avšak z neho nie je zrejmé, akého obdobia sa týka dojednaná výška úrokov. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že úrok 20% z istiny je dohodnutý na obdobie 380 dní (doba trvania zmluvy), tak takémuto záveru odporuje znenie tretej a štvrtej vety článku I. zmluvy, v zmysle ktorých, odplata (pozostávajúca z úroku 20% z istiny a servisného poplatku 9% z istiny) je 26,77% z istiny za rok. K takémuto výpočtu by totiž bolo možno logicky dospieť len v prípade, že by bol úrok a servisný poplatok dohodnutých na obdobie trinástich mesiacov - teda v prejednávanej veci na obdobie 394 dní ($20\% + 9\% = 29\%$, $29\% : 13 \text{ mesiacov} = 2,230\%$ za mesiac, $2,230\% \times 12 \text{ mesiacov} = 26,769\%$ za rok) a nie 380 dní.

17. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne o odňatí jej možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia záverov súdu prvej inštancie o nutnosti hľadieť na spotrebiteľský úver ako na úver bezúročný a bez poplatkov v odvolaní napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva:

18. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

19. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany (účastníka konania), aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka žalobkyne, týkajúca sa nedostatku obsahových náležitostí napadnutého rozhodnutia, ako i jeho arbitrárnosti, preto nemohla obstať, rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

20. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. rozhodol i o náhrade trov konania.

21. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 396 ods. 1 C.s.p.), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonal žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

23. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

24. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 C.s.p. aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods.2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).